

תת"ע 991/12/12 - מדינת ישראל נגד אקרמן אופיר זאב

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 991-12-12 מדינת ישראל נ' אקרמן אופיר זאב
תיק חיצוני: 50200893597

בפני	כב' השופט אלי אנושי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אקרמן אופיר זאב

החלטה

מבוא:

ביום 10.02.14 הוגש לבית המשפט מסמך שכותרתו "בקשות שונות" ובו מעלה ב"כ הנאשם הסגות שונות כלפי בית המשפט והמאשימה.

בין יתר האמור במסמך, הבקשה הבאה:

8. הנסיון מלמד גם שאפילו בשאלות של עובדות טריביאליות כגון סדר עבודת איש המעבדה, משך התמשכות פעולות כלשהן שעשה, קבלת מידע מעמיק יותר על דרכי התנהלות המעבדה ותהליך קבלת ההחלטות שם, אי אפשר לקבל מידע. לכן מנוי וגמור עם הסנגור להגיש לכבוד בית המשפט חוות דעת מומחה שתעסוק בין היתר בביקורת על עבודת המעבדה ותקפות תהליך התחזוקה שהיא מבצעת.

9. כדי לעשות מלאכתו ראויה ומדוייקת ככל שניתן, מבקש המומחה - ד"ר נעים פזע, שהוא מנהל המעבדות של כימיקלים לישראל, איש עתיר נסיון בכיול ופיקוח על תהליכי מדידה ומכשירי מדידה, לצפות בתהליך הבדיקה התקופתית כפי שמבצע אותה העד שיעיד מטעם התביעה. צפייה כזו עשויה לדבריו לשפוך אור **על הבנת הטפסים החלקיים והנוהלים שמוצגים בבית המשפט, שרב בהם הנסתר על הגלוי**, ולדבריו צורת הביצוע ואמצעי הביצוע חשובים ומכריעים לא פחות מהם.

10. **לכן כדי לאפשר להגנה להתגונן, ולהעמיד במבחן את תהליכי הבדיקה שהמאשימה מתיימרת לדרוש להסתמך עליהם כמהימנים**, מבקש המומחה להורות כי יותר לו לאחר תאום לצפות בתהליכים בודדים שכאלה, ללא כל הכנה מיוחדת לכבודו - פשוט ליתן לו

לצפות בתהליך. אם התביעה תרצה לצלם את התהליך מחשש שהמומחה יעוות את מה שהראו לו בבקשה". (הדגשה שלי א.א.).

דהינו, ב"כ הנאשם פונה לבית המשפט על מנת שיאפשר למומחה מטעם ההגנה לצפות בעבודת מעבדת משטרת ישראל, טרם יכין ויגיש חוות דעת מטעמו.

הבקשה הועברה לתגובת המאשימה, וזו הגיבה באופן מנומק ביום 27.02.13, ולמעשה מתנגדת באופן נחרץ לבקשה.

בו ביום העברה התגובה לב"כ הנאשם, על מנת שיפרט את סעיפי החוק שבבסיס בקשתו למינוי "משקיף" ואף יצרף פסיקה בנושא.

עד יום 19.03.14, טרם התקבלה כל תגובה והורתי על קצבת הזמן לתגובה עד יום 25.03.14. שאם לא כן, אראה בכך ויתור על הגשת תגובה. נכון למתן החלטתי זו טרם התקבלה כל תגובה ועל כן אתן החלטתי ללא תגובה זו.

דין:

בפסיקה נקבע כי הגדרת חומר החקירה הינה רחבה ביותר וכולל גם ראיות השייכות באופן הגיוני "לפריפריה של האישום", אשר להן עשויה להיות רלוונטיות לאישום או לניהול ההגנה. עם זאת, במסגרת שיקול הדעת של התביעה - הכפוף לבקרת בית המשפט - אין לכלול במונח "חומר חקירה" ראיות שהרלוונטיות שלהן לאישום הפלילי הנדון רחוקה ושולית.

אין ספק שבבסיסה של בקשה זו, הן ע"פ פרוטוקול הדיון שקדם לבקשה וקריאת הבקשה כולה, עומד חוסר אמון מובהק ומוחלט של ב"כ הנאשם בכל הקשור בתקינות נוהלי המעבדה, מסמכי המעבדה, עבודת אנשי המעבדה ועדות אנשי המעבדה, עד כדי כך שהוא מבקש לראות "במו עיניו" מה הם ב"אמת" עושים שם ולאפשר למשקיף מטעמו שיבחן הנושא.

על מנת להיעתר לבקשה מעין זו, חייב לטעמי להיווצר אותו בסיס ממשי לאי האמון, דבר לא נוצר בתיק זה.

יתרה מזו, למעבדת משטרת ישראל הסמכה מעת הרשות הלאומית להסמכת מעבדות והמעבדה מפוקחת על ידה.

כבר נפסק בפסיקה ע"י כבוד השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 7093/10 מד"י נ' דריזין: "הדברים הללו

שמחזקים את מסקנתי כי בכוחו של הפעולות המבוצעות כיום על ידי משטרת ישראל, בהתאם

לנהליה, להנחיות היצרן ולהלכות שיצאו תחת ידו של בית המשפט זה, להפיק תוצאות מדויקות

ואמינות מן המכשירים הנדונים. באופן המאפשר הרשעה בפלילים. החזקה אם כן, לא נסתרה".

יתרה מזו, חשוב לזכור את החלטת ההרכב המיוחד של בית המשפט לתעבורה בירושלים בתת"ע 11893/07, שניתנה לאחר שמיעת מומחים רבים בפני ההרכב המיוחד, החלטה אושרה ע"י בית המשפט המחוזי בירושלים בעפ"ת 25457-04-10, בפרשת עוזרי, שלפי טיבו של מכשיר "הינשוף" ובהתאם לתורת הפעלתו ותחזוקתו, המכשיר אמין, חוקי וראוי לשמש לאכיפה בפלילים בתחום שאליו נועד, בדיקות השכרות. ואמינות זו נקבעה עוד טרם הסמכת המעבדה.

אפנה גם להחלטת בית המשפט העליון ברע"פ 4774/12, טומיסלב נ' מ"י, בדברי כבוד השופט רובינשטיין:

"לקראת חתימה אציון, כי בעת האחרונה יצאו שני פסקי דין מלפני בית משפט זה שבאו לסיים את ההתדיינות המשפטית המרובה בעניין מכשירי האכיפה של משטרת ישראל באשר למהירות נהיגה (רע"פ 7093/10 מדינת ישראל נ' דריזין (טרם פורסם)), ובדיקת השכרות באמצעות מכשיר הינשוף (רע"פ 3981/11 שרביט נ' מדינת ישראל (טרם פורסם)). שאלת אמינותו של הינשוף הוכרעה בעבר (ראו רע"פ 8135/07 גורן נ' מדינת ישראל (לא פורסם)), ועם מתן פסק הדין בעניין שרביט הדין בשאלת קבילותן של ראיות הכיול למכשיר, יש לקוות כי יפחת משמעותית הדין בסוגיה זו".

בבג"צ 233/05, בעניינו של עלי אל הוזייל, קבע בית המשפט העליון כי זכותו של הנאשם לעיין בחומר החקירה, איננה יכולה להיות מכשיר להשגת מידע, שהרלוונטיות שלו להגנת הנאשם היא ערטילאית ועמומה, תוך הפלגה למחוזות רחוקים שהקשר בינם לבין הגנת הנאשם הינה שולית.

בעניינו, נדמה שכוונתו של ב"כ הנאשם הינה לערוך "מסע דייג" בחיפוש אחר פגם כלשהו וזאת תוך התרחקות ממבחן הרלוונטיות לכתב האישום עצמו ובמיוחד לאור העובדה כי מותב מיוחד של שלושה שופטים נכבדים וכן הרכב של בית המשפט המחוזי, כבר דן בנושא, שמע עדים מומחים רבים, והחליט בדבר אמינות המכשיר זאת לאור תורת הפעלתו ותחזוקתו.

יתרה מזו אין לבדיקה זו שהוא מציע קשר לליקוי ספציפי במכשיר הספציפי או בדרך בדיקתו בתאריך הספציפי בתיק זה.

סיכום:

לאור האמור, הבקשה לאפשר לנציג זה או אחר מטעם ב"כ הנאשם להיכנס למעבדת המשטרה ולהשקיף על דרך עבודתה נדחית.

ניתנה היום, כ"ח אדר ב תשע"ד, 30 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.